

מיקא רפאל

רפאל (רפוי) מיקא ז"ל

נולד: 29.1.1949 כ"ח בטבת תש"ח בירושלים

נפל: 8.2.1968 ט' בשבט תשכ"ח בבקעת הירדן

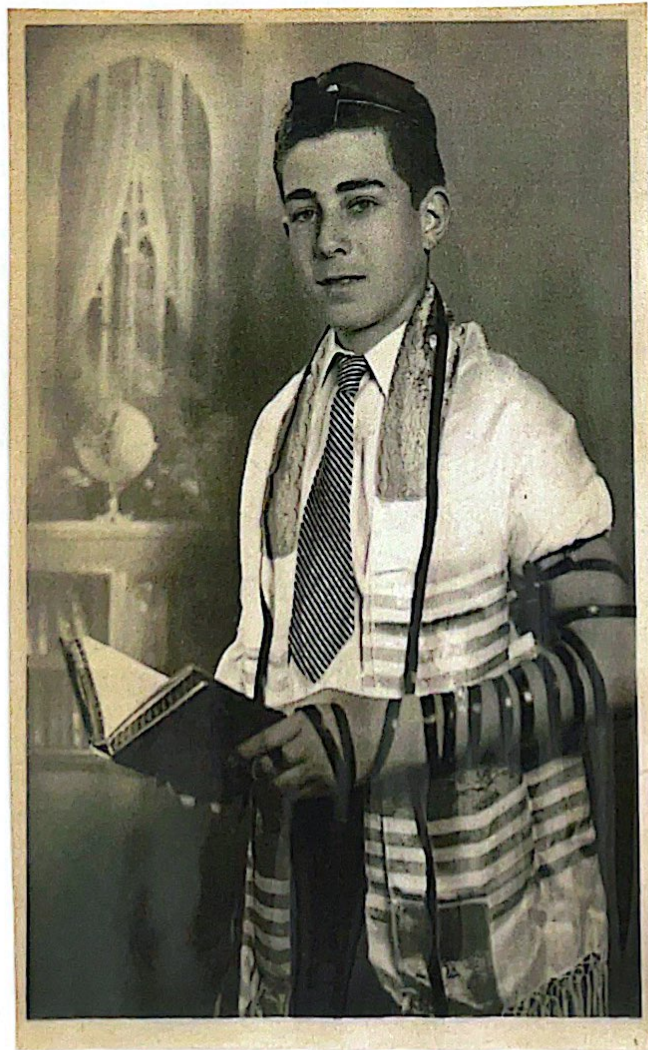
ילדותו של רפי

רפי נולד בירושלים ב - 29 ינואר 1949 להוריו אסתר ומשה מיקא.
המשפחה התגוררה בירושלים ועברה את תלאות קום המדינה.
בילדותו היה ילד שובב מאוד ואהב מאוד בעלי - חיים.
שערו היה בהיר וזהוב ועיניו ירוקות וחולמניות.
בגיל 3 שנים קנה אביו של רפי עז ורפי טיפל בה בנאמנות
וכמו כן היה לרפי דגי נוי באקווריום.
לאחר מכן עברה המשפחה מירושלים להתגורר במושבה נחלת
יהודה, ושם בחצר הבית הפרטי גידל חיות: יונים, דגי נוי, כלבים.
את גורי הכלבים היה מאכיל רפי עם בקבוק חלב של תינוק,
עד שגדלו ונהיו כאריות.
רפי למד בבית הספר ברנר אצל המחנכת שרה ריבלין.

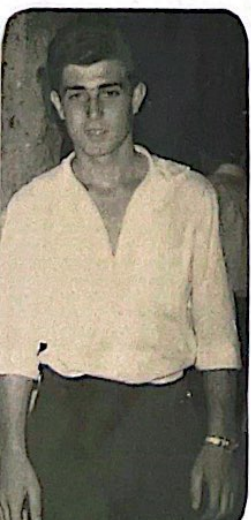
הבר מצוה של רפי

הבר מצוה של רפי נערכה בחצר ביתו הפרטי בנחלת יהודה
בהשתתפות משפחתו, מכריו, חבריו למושבה בניהם ספי ריבלין
ויגאל בשן.

גיל הבגרות והגיוס לצה"ל

הוריו של רפי, אנשי העבודה, הסתפקו במועט וכמוהם יצא אף רפי לדרך העבודה והמעשה והוא עוד נער. לאחר שסיים את לימודיו ורכש מקצוע בתחום המכונות החל רפי לעבוד כמכונאי על אוניית מכלית נפט של צי הסוחר וכך גם הגשים את שאיפותיו בטיול וביקור ברחבי העולם. גם אז חשב רפי על משפחתו וחבריו וכל פעם שחזר ארצה לא שכח לקנות לכולם מתנות מביקוריו בעולם. והנה הגיע הזמן להתגייס לצה"ל, בגיל 17.5 התקבל רפי לקיבוץ תל-רעים (ליד עזה) וכך רצה להגשים את חלומו להתגייס לנח"ל ומשם לנח"ל המוצנח. רפי התגייס לנח"ל המוצנח (גדוד 50) הידוע בקשיים שהוא מעמיד בפני חייליו ובהקרבה הנדרשת מהמשרתים בו ורפי לא נרתע מקשיים אלו. רפי עבר את האימונים המפרכים והיה גאה בכומתה האדומה ובכנפי הצניחה. בכל פעם בקורס הצניחה היה רפי מתקשר הביתה להודיע מתי מתבצעת הצניחה הבאה ואז כל המשפחה הייתה נוסעת לפלמחים כדי לפגוש אותו לאחר הצניחה.

מלחמת ההתשה (1967 - 1970)

מלחמת ההתשה החלה רשמית ב- 8 במרץ 1969, כשהכריז נשיא מצרים נאצר על ביטול הפסקת האש, אך למעשה החלה ביולי 1967. מתאריך זה התנהלה לחימה יומיומית בגזרת התעלה. נאצר גם טבע את שמה של המלחמה, ב- 23 ביולי 1969 - בערבית, 'חרב אל - אסתנזאף'. את יעדי המלחמה, את מטרותיה ואת קצבה קבעה הנהגת מצרים, שאמרה להתיש את ישראל במלחמה ממושכת, בשלושה שלבים, אגב ניצול היתרון הערבי במשאבי כוח - אדם.

בשלב ה- 1 (יולי 1967 עד אוגוסט 1968) - "שלב העמידה האיתנה" לפי נאצר - שוקם צבא מצרים. בשלב זה היו בגזרה המצרית כמה תקריות אש גדולות, אך עיקר הפעילות התנהלה בגזרה הירדנית, בגלל ניסיון המחבלים להקים בסיס למלחמת גרילה בבקעת הירדן המזרחית.

בשלב ה- 2 (ספטמבר 1968 עד פברואר 1969) - "שלב ההגנה המונעת" היה על צבא מצרים להרוס את ביצורי צה"ל בתעלה. שלב זה נקטע בעקבות פשיטת צה"ל על נגע חמדי (1.11.1968). בספטמבר 1968 הוקמה 'החזית המזרחית' בפיקוד גנרל עיראקי ובה נמשכו תקריות האש במשך כל התקופה.

השלב ה- 3 - 'שלב השחרור' שבמסגרתו תוכננה צליחה לכיבוש סיני, עמד להתחיל בקיץ 1969. ואולם במקומו החל 'שלב ההתשה', שכלל סדרת הפגזות כבדות ופשיטות על קו המעוזים החדש. ב- 22 ביולי 1969 הכריז שר המלחמה המצרי כי "קרב שלב השחרור". בחזית המזרחית גברה פעילות המחבלים בגולן והחלו תקיפות של מחבלים על מוצבי צה"ל בבקעת הירדן. כאן הוכנס לפעולה חיל האוויר הישראלי, שתקיפותיו שיבשו את תוכניות המצרים. היוזמה המבצעית עברה לידי צה"ל. ניפוץ מערכת הגנת הנ"מ המצרית (דצמבר 1969) והפעלת מטוסי חיל האוויר להפצצות בעומק מצרים (ינואר 1970) הניעו את מצרים לבקש סיוע סובייטי, ובמרץ 1970 קיבלה ברית המועצות על עצמה את משימת ההגנה האווירית על עומק מצרים. באפריל 1970 החל שלב חדש: צבא מצרים ניסה לקדם מזרחה את מערך טילי הנ"מ אגב הסתמכות על הכוחות הסובייטים והפעלת החזית המזרחית. בוצעו הפגזות כבדות, מארבים לסיורים, תקיפות אוויריות וימיות. צה"ל הגיב בהפעלה כבדה של חיל האוויר בשילוב פשיטות חי"ר בגזרה המצרית ופעולות שריון גדולות בגזרות סוריה ולבנון.

באוגוסט 1970 הסכימו מצרים וישראל להפסקת אש.

"איך נפלו גיבורים..."

תקופת שירותו של רפי בצה"ל הייתה תקופה קשה מאוד, חדירות מחבלים למדינת ישראל, פעולות תגמול וביטחון שוטף. רפי השתתף במלחמת ששת הימים ונלחם באומץ באזור עזה, רפיח וסיני ובנוסף בפעולות תגמול של צה"ל "בכראמה" (מעבר לירדן) ומפעולות אלה חזר בשלום אך ב- 8.2.1968 בגשר אדם ("דמיה") בבקעת הירדן, נפל רפי עם שני חבריו בעת הפגזה ירדנית על המוצב והוא רק בן 19 שנים. רפי נפל למען עיקרון היקר לנו מכל, בצו שמירת הגבולות שיאפשר לנו חיים של שלום וכבוד בארצנו.

תוכניותיו להתחתן עם חברתו, פלורה שאותה אהב לא יתגשמו.

דרושות תשע עשרה שנות שלום כדי לגדל גבר.
די בתשע עשרה שניות של מלחמה כדי להמיתו.

יהי זכרו של רפי מיקא ברוך
ותהי נשמתו בגן עדן
"אמן" "ואמן"

ארועים שקרו במדינה קרוב לתאריך נפילתו

28.1.1968 - הצוללת הישראלית "דקר" נעלמה בדרכה מבריטניה לישראל. החיפושים נמשכים עד ה - 1.2 .

29.1.1968 - פולה בן גוריון נפטרה. רעיית דוד בן גוריון מאז 1917. שלושה ילדים לזוג - גאולה בן אליעזר, עמוס בן גוריון ורננה לשם. הובאה למנוחות בשדה בוקר.

31.1.1968 - צוללת חדשה מגיעה לישראל ושמה "דולפין". השתתפה בחיפושים אחר "דקר".

5.2.1968 - שגרירה החדש של ישראל בארה"ב יצחק רבין יוצא למקום כהונתו.

6.2.1968 - (ז' בשבט תשכ"ח) מחולה - התנחלות ראשונה בבקעת הירדן אחרי מלחמת ששת הימים.

9.2.1968 - התלקחות לאורך הגבול עם ירדן: שלושה חיילי צה"ל ושני אזרחים נספו בעלותם על מוקש. שישה אנשי פת"ח נהרגו אחר ניסיון להפגז את משק יד חנה. חמישה מחבלים חוסלו באזור יריחו. נתפסו מצבורי נשק. חמישה מחבלים נהרגו בשומרון. צה"ל הגיב באש טנקים על יריות מוצבי הירדנים. בנאום בכנסת מזהיר שר הביטחון את ירדן מפני המשך התוקפנות.

טקס זיכרון הנפלים ברמת יוחנן / יהודה עמיחי

הַעֲצִים שֶׁנִּשְׁתְּלוּ בִּילְדוֹתֵם שֶׁל אֱלֹהִים
עֲכָשׂוּ כַּמַּעֵט מִסְתִּירִים אֶת קְבָרֵיהֶם בְּרֹאשׁ הַגְּבֻעָה.
הַמַּצְבוֹת הַלְּבָנוֹת מֵרְחוֹק כְּמוֹ פְּאֹרוֹת
שֶׁל דְּבוּרֵי הַדְּבֶשׁ הַמֵּתוֹק שֶׁל הַשִּׁכְחָה.
וּבַעֲמָקִים צוֹמַחַת הַתְּבוּאָה
שְׁעוּרָה וְחִיטָה, תִּירָס וְאַסְפֹּסֶת
וּבַגְּבֻעוֹת עֵצֵי הַפְּרִי בַּפְּרִיחֹתֵם,
כָּל שִׁירַת סִפְרֵי הַגְּאוֹגְרָפִיָּה
שֶׁהֵמֵתִים לְמָדוּ בִּילְדוֹתֵם.

עֲכָשׂוּ כָּל אֱלֹהִים שֶׁלֹּא מֵתוּ עֲדִיין עוֹמְדִים מִסְבִּיב,
בְּעִיקָר יְלָדִים, בְּעִיקָר מִיָּלִים,
וּמֵאַחֲזֹרֵיהֶם הַמְּבֹגְרִים. רַגְלֵיהֶם מוֹאֲרוֹת
מִלְמַטָּה אֶךְ פְּנֵיהֶם בַּחֲשֻׁכָה.
אִישָׁה לֹחֶשֶׁת, דָּשָׁא דָּשָׁא
דָּשָׁא, יִשָּׁן, דָּשָׁא יִשָּׁן יִשָּׁן
צִיפּוֹר מְקַנְנֶת בְּעֵץ,
צִיפּוֹר מְקַנְנֶת הִיא צִיפּוֹר מְקַנְנֶת.

קוֹל צוֹפֵר הַזִּיכְרוֹן עוֹלָה
וְנִשְׁאָר תְּלוּי כְּבֵד לְמַעְלָה,
אַחַר כֵּן יוֹרֵד אֵלֵינוּ וַיּוֹרֵד וַיּוֹרֵד
עֲמוֹק מִתַּחַת לְרַגְלֵינוּ וּמִמְשִׁיךְ לְרֹדֵת,
לְפַעֲמִים אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹל הַצּוֹפֵר מִתַּחַתִּי
בְּתַהוֹמוֹת חַיִּים וּבְמִנְהַרְרוֹת רַכְבֵּת תַּחַתִּית
שֶׁל מְקוֹמוֹת רְחוֹקִים יָמִים רַבִּים
וְשָׁנִים רַבּוֹת אַחֲרֵי - כֵּן.

ר פ י !

איננו יכולים להאמין שאינך עוד בחיים. אחה עדיין חי בבית, ודמותך איננה נשכחה מעינינו, ועוד אנחנו מחכים לבואך. היית ילד קסן, חמוד כל כך ושובב כל כך! כמה פעמים רצנו אתך לעזרה ראשונה לקבל טפול כיון שבכל פעם היית נפצע מתוך שובבות ואנו חמיד פחדנו בגללך. היחה לנו מחמיד הרגשה משונה; ובכל יום שראינו אותך במטחך בריא ושלם הודינו לאלהים, כי הפחד שלנו היה גדול מאד, ולא ידענו שרק 19 אביבים מותר לך לחיות.

כאשר הלכת כבר לביח-הספר היית ילד נחמד ושקט. רפי, כאשר כבר הגיע יום ה"בר-מצוה" שלך היינו כל כך מאושרים שגדלת ונהיית לנער שידע מה שהוא רוצה בחיים. עבדת ואהבו אותך במקום העבודה. היית חרוץ ונחמד. ובאותם הימים שהחלטת לעבוד על האניה - מי יכול לשכוח אח כל הדברים שהבאת? איך זכרת אח כלם ולא בזבזת כסף לשטויות אף פעם. כל דבר שהבאת - בטעם רב כל כך, והרבה כל כך. רפי, אנו לא יכולים להאמין שהגיע היום שלא נראה אותך יותר. כל יום וכל שעה דמותך בעינינו.

אנו זוכרים באיזה גאווה ושמחה החגיגתם לצנחנים, עברת אח האמונים הקשים והמפרכים; וכאשר באח הביתה בפעם הראשונה לבוש מדים והכומחה האדומה והכנפיים - בכל מקום טיילת אחת בגאווה כל כך! אוי, רפי, זה לא יתכן שהחיים התאכזרו אלינו כל כך ואלהים לקח אותך. מדוע זה היה צריך לקרות?

כלנו, רפי, סבא וסבא, הדודים והדודות, האחים אמא ואבא, כלנו זוכרים אותך ונזכר אותך לנצח נצחים; ואתה חי בביחנו אתנו.

רפאל (רפי)

יקירנו

א י נ ו

30 יום מאז נלקח מאחנו
באכזריות ואין אנו יכולים
להשלים עם הגורל המר.

דמותך החמירה, נמצאת
לנגד עינינו וחיוכך אינו
מש מאחנו.

היית גאה בכומחה האדומה
שחבשת לראשך ועתה נותרה
מיוחמת בדרךך.

התנדבת לצנחנים,
עברת אימונים מפרכים
ומעולם לא אמרת נואש,
אך הגורל המר התאכזר
אילך ורק מלאו לך 19
אביבים.

יהא זכרך ברוך.

הוריו השכולים
אסתר ומשה מיקא
ואחייך זאב ואיחמר.

תאריך: 14.2.68 חקירה - מלחמת תל אביב - תל אביב

הנכם רפאל על שנת בקלמט מיום באו למצוד
ועד יום נפילתו 8.2.68.

אני, מפקדו ומבכיו בקלמט צפין המומים מגורם
האסון שפקד ארבע - אגרו. אולם כוונת היינו למפול
שורקים לנו הידיעה שבנת לא פיה קרבן שוא אלא נפל
למדן זכרון היקר לנו מכל ולכל עם ישראל. גבו שמירה
הגבוהה שיאנחנו לנו חיים של שום וכבוד באזכרו.

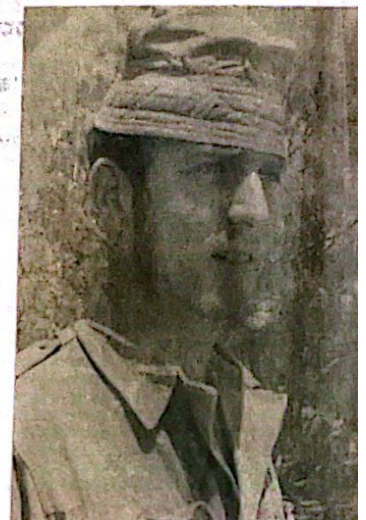
רפאל פתחה לשנת היחידה - בתל המוצנת -
היבולה בקשים שתיא מחדשה הפני חליב, ובהקרה
הנכבד ממשית בל מקום אבל מרב והפבר לא הכתיבו.

יחיד נכס לנשימת חללי הפקחים שרלמו
בזמם על מלא נכוד וגבורה.

היו גאים בהנכם!

סגן יאיר יונק

מפקד הפלוגה

רפי מיקא הי"ד

בשעה שאני מבטאה את השם "רפי מיקא", מיד עולה לנגד עיני דמותו - דמות בהירה. שער בהיר וזהוב, עור פנים צח ולבן ועינים חכולות בהירות וחולמניות.

אכן חולמני היה רפי, כאילו שקוע בחוך עולם משלו, הידוע אך לו שעיין זר לא יכלה לחדור אליו.

כבן שמונה נכנס לכתתנו. ילד חביב ונאה. לעינינו גדל והפך לנער

גבה וחסון. כחה זו שלנו, בת 23 החלמידים, כחה קטנה היחה וחשנו בה

כבחוך משפחה, כיון שהיינו כלנו יחד מרבית שנות הלמודים בבית הספר היסודי.

הילדים אהבו את רפי, כי על אף חזקו וחסנו לא נצל את כחו לרעה,

אלא אם מי שהוא היה מעליבו או פוגע בו. הילדים העריכו זאת. חבר נאמן

היה רפי. מוכן לתת לכל אחד כל מה שיש לו. כשהיה אחד החלמידים חולה,

היה רפי הראשון לבקרו לעודדו ולשמחו בבדידותו.

רפי סיים את ביה"ס היסודי וכשאלחיו מה בכוונתו לעשות בעתיד,

ענה שהוריו רוצים שילך וילמד מקצוע. ואמנם מיד לאחר סיום ביה"ס החל

רפי לומד ועובד. כעבור שנה לערך, ראיתי יום אחד את רפי עומד ליד

חנות האוטובוס ובידו מזוודה גדולה.

- לאן רפי? שאלתי

- קבלו אותי לצי הסוחר, אמר בשמחה, אעלה על האוניה, אעבד בה

ואראה את העולם.

ורפי אמנם ראה עולם גדול. עד ארגנטינה הגיע ופגש בקרוביו.

בבואו הביחה, הצטרפו למזוודה הגדולה עוד מזוודות וחכילות

מתנות להורים, לאחים ולחברים. אך בראש וראשונה התעשר רפי במסעותיו

בחוויות נפלאות ובספורים מענינים שאותם שמעו בצמא בני המשפחה

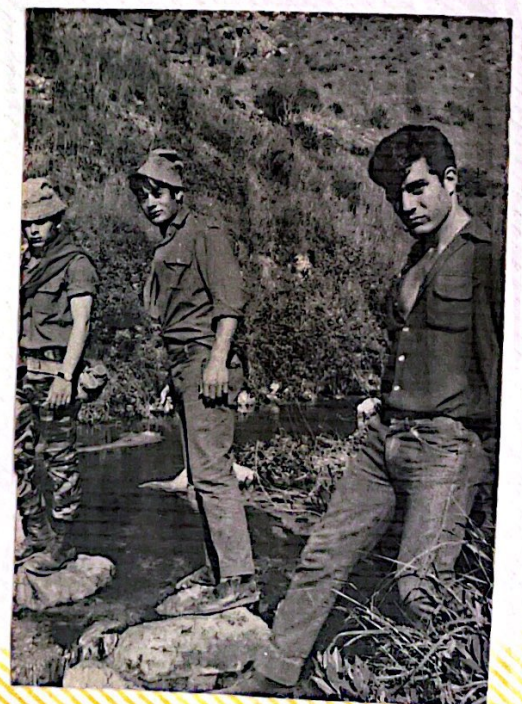
והידידים.

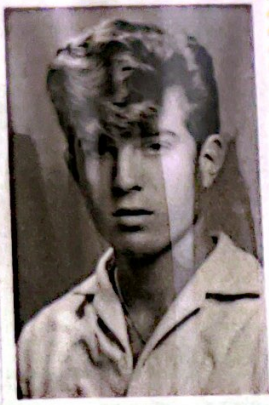
שעה הגיוס לצה"ל טרם הגיעה, רפי רק בן שבע-עשרה וחצי, אך הוא

ככה מכין עצמו למשימה הגדולה.

הוא הצטרף לחברו, ציון, בן כחתו ושכנו - לקבוץ חל-רעים ולנח"ל.
 יום אחד ראיתי את אמו עומדת על גבעה ליד ביתנו ומסתכלת דרוכה
 לכוון מערב, אל עבר גבעות החול ואף השמים התכולים חכולים העוטפים
 אותן. מעל ראשינו זמזמו אוירונים.
 - לאן את מסתכלת כל-כך? שאלתה. הו, - ענתה לי כמתעוררת, היום
 צונחים על החולות האלה ובין הצנחנים גם רפי שלי. ראינו את רפי צועד
 ברחובנו, בחור חסון ויפה כשהוא חובש כומחה אדומה, גאה בה, ואנו גאים
 בו. וכי דבר קטן הוא? צנחן בצה"ל!!
 כששמענו שחזר מקרבות ששח הימים, בריא ושלם שמחנו כלנו. הנה,
 סוף סוף יקום השלום ובחורינו חיילנו יעשו את המסל עליהם כשאינן סכנה
 נשקפת לחייהם. ומה נדהמנו לשמע בבקרו של יום ששי כי רפי איננו.
 מזועזעים וכואבים עמדנו אל מול קברו הרענן, ושמו של רפי הצטרף לשרשרת
 השמות הרבה של הטובים והאמיצים שמסרו נפשם על הגנת המולדת. יהי זכרו
 ברוך.
 מורתו, שרה ריבלין.

לרפי, אהובי היקר!
את הרגשתי איני יכולה לתאר במילים, אין מלים שיוכלו לתאר את צערי ויגוני המר.
רפי, אני עדיין לא מאמינה שלא אראה אותך יותר. אני עדיין מחכה לך שתשוב הביתה; ועוד מחכה לקבל את מכתביך שהיו בשבילי הכל. ואתה יודע היטב איך שחיכתי למכתביך. בכל פעם שהייתי מקבלת מכתב הייתי קופצת משמחה, כמו ילדה קטנה שנותרים לה דבר שהיא אוהבת כל כך.
הייתי רגילה למצוא בכל יום שני או שלישי את מכתבך בתיבת הדואר, אך מרוב צניפתי בכליון עיניים למכתב ממך, אז בכל יום שחזרתי מהעבודה העפתי מבט לעבר תיבת הדואר וחושבת בליבי, אולי בכל אופן יש מכתב. איני יכולה להשלים עם העובדה שאתה לא חתוב לי יותר, ושלא אוכל לראות את ענייך היפות שמביטות אלי, ואת פניך היפות שכל כך אהבתי. אוי, אלוקים מה עשית לי? למה לקחת אותי ממני? אני לא יודעת איך אוכל לחיות בלעדיו, הוא היה אהבתי הראשונה, איך אוכל להאמין שאת רפי שלי לא אוכל לראות יותר. אינני יודעת מה לכתוב. ידי רועדות ועיני דומעות. איני יכולה להאמין, וביחוד עכשיו; קראתי את אחד המכתבים שלך, בו אתה כותב לי שעד החתונה הכל יעבור. רפי, כן, עשינו תוכניות לחתונה שלנו, אך מי חשב שמצפה לנו דבר כזה? כעת כל התוכניות שלנו הלכו יחד איתך. ואני נשארת כאן שבורה ובודדה, הרוסה לגמרי את ליבי קרעה, רפי, למה לא לקחו אותי איתך? אין יותר מקום בעולם הזה בשבילי.
הלכת והשארתי לי רק תמונות והרבה זכרונות, ואח זה אני יודעת: לעולם לא חישכת מליבי. חמיד יהיה זכרונך חי בלבי.
הורי ואחי אינם יכולים להאמין שלא ישמעו אותך דופק בדלת, שאמי לא תפחח יותר אח הדלת ותראה אותך ניכנס ובצעקה עליזה תיצעק: פלורה, בואי מהר! חיראי, רפי בא! ואני רצה לקראתך ושמחה כל כך שבאת לחופשה קצרה וששוב נהיה יחד...
יותר, רפי, לא אזכה לראות את החיוך שהיית מחייך אלי ואח המבט המחוק שהיית מביט אלי; ולא יהיה מי שילטף את שערוטי שאהבת כל כך.

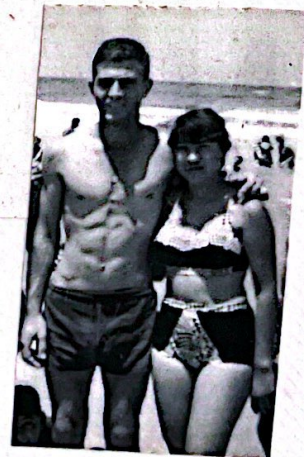
כשהיינו הולכים לדיסקוטק, ורק הספקנו להכנס, כבר כולם היו מסביבנו;
לוחצים את ידך ושואלים לשלומך. רפי, כולם אהבו אותך, וכולם היו
שואלים אותי: מתי דפי יבוא הביחה? היית כל כך טוב לכולם ואף פעם לא
סירבת לעשות דבר שביקשו ממך, תמיד היית מוכן לעזור.
וביחוד אהבתי לשבת ולשמוע את ההרפתקאות שעברו עליך. יכולתי
לשבת שעות על גבי שעות ולא להתעייף, כל-כך אהבתי את קולך.
ועכשיו אני צריכה לשכוח זאת, כי את קולך לא אשמע יותר.
אני זוכרת שהיינו יושבים אצלך בבית אמך היתה מספרת איזה ילד
שובב היית כשהיית קטן. לא יכולת להאמין שהיית ילד רע כזה וגם לי היה
קשה להאמין, כי היית כל כך שקט בגיל הבגרות.
ראיתי את חמונותיך מגיל חודש עד גיל 16. איזה תינוק חמוד ויפה
היית! הוי, רפי! כמה אהבתי לראות אותך במדים והייתי מתגאה שיש לי
חבר צנחן. אני זוכרת שסיפרת לי איך היתה הצניחה הראשונה, ואיך
שנהנית מהצניחות שלך. איך חיאת לי את הבתים והים ואמרת: אוי,
פלורה, מלמעלה הכל נראה יפה.
אני שמחה שיכולת להגשים את חלומך ולהיות צנחן, כי שאר חלומותינו
כבר אינם יכולים להחגשם.
רפי, אותך אני לא אשכח. תמיד יהיה זכרונוך ברוך וחי בלבי.

יהי זיכרונוך ברוך

ותהי נשמתך בגן עדן.

מפלורה שלך

שלא תשכח אותך לעולם

ר פ י !

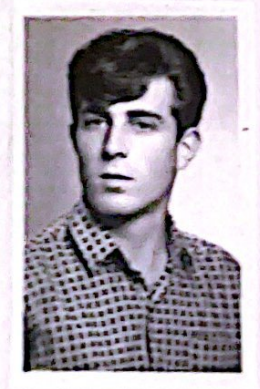
רפי, זה אני אחיך הכותב לך את כל זה. במשך 17 שנה חיינו יחד ואחה הייתה אח כל כך טוב אלי, שאני ממש הזדקנתי בכמה שנים. כשבאו למשק, שחשבתי ששנינו נהיה שם ביחד עד לצאתי לצבא, וסיפרו לי מה שקרה האדם שסיפר לי זאת שכר אותי במקום. ממש לא יכולתי לאמין לו, זה לא יכול להיות! רפי, למה אחה הלכת מאיתנו בצורה כזאת? אחה הלכת

והשארת מאחוריך את כולם נאנחים בצורה לא רגילה, ובמיוחד אני. רפי, עכשיו אני מרגיש את עצמי כל כך בודד. כל פעם שאיחרתי לראותך התגעגעתי אליך עד לשיגעון. רצייתי לראות אותך, אח אחי הבכור, בא הביחה או למשק לבקר את כולם. ואיך שכולם חיכו לך; לראות אותך, בחור גבוה, עניינים עם מבט שכולו טוב ומבין. רפי, עכשיו אין מי שיסביר לי את דרך החיים ואיך לי למי לפרק את לבי, לספר את מה שקרה לי; ואיך מי שיגיב זה בסדר או לא. רפי, אני כותב את זה ביד רועדת ובעין דומעת. ממש לא יכול להאמין שאחה לא תחזור יותר הביחה. בלילות אני לא ישן; לא יכול, כי כל רגע מחכה לצעדים ואחר כך דפיקות על הדלת, כמו תמיד. או לראות אותך מרחוק ולצעוק: אבא, אמא, רפי בא! ולרוץ אליך. רפי, זה כואב, כל רגע אני נזכר בילדות שלנו. איך היינו ביחד בגן וביחד בבית-הספר. זה צרות שעשינו למורים ובעיקר למנהל בית-הספר... אבל כולם סולחים לך על כל הצרות, כי אחה הייתה בחור מצויין. כשהיינו קטנים גידלנו ביחד בעלי חיים: יונים וכלבים. רפי, למה הלכת? רפי, אל חשאל כמה שזה כואב להיזכר איך כולנו היינו הולכים לדיסקוסק לרקוד ולצחוק, ואחרי כל זה באים הביחה לשחות קפה ואחה הייתה אומר: חבר'ה, מחר אני חוזר. ועוד לא מסיים את המילים וכבר הלב מחמלא דאגה וצער. חבל, הוא הולך, כולם אומרים בליבם, עכשיו יעבור זמן רב עד שיחזור. ועכשיו, הפי, אנחנו צריכים להוציא את המחשבה הזאת מהראש. אחה לא תחזור יותר, ויותר לא נראה אותך כשאחה מתגאה בכנפיך, כנפי הצנחן. תמיד חלמתי להיות אחד כזה. הייתה בא הביחה עם הכובא האדום, כולם היו מסתכלים עליך ואחה, הייתה מוחא את החזה כאומר: סתכלו. איזה יופי. באוניה עבדה, ועכשיו הביח מלא מזכרות. בכל מקום שמסתכלים יש מזכרת ממך. השארתי הרבה מאוד מזכרות. אבל אחה לבדך הלכת, והשארתי את כולם בוכים ונאנחים אנחות קורעות את הלב. רפי, עכשיו אתה חשכב שם באדמה ת.נ.צ.ב.ה.

לפני שיצאת אבא אמר לך: רפי, תשמור על עצמך! ואחה ענית לו: כן, אבא. תסמוך על משפחה מיקא!
כן, יש על מה לסמוך.

וזה אני אחיך

זאביק.

7.5.2001

הקדשה

אלבום זה מוקדש לזכרו של דודי רפאל (רפי) מיקא שנפל בקרב בשומרון והוא בראשית דרכו, בן 19 בנפלו.

באמצעות התמונות והסיפורים שכתבו עליו הוריו, אחיו, משפחתו, מכריו ומפקדיו הכרתי את דודי רפי כאדם שהיה נעים הליכות, אהב את החיים, כיבד את ההורים, האחים ואת הסובבים אותו. גיבור מלחמה שנקטף בטרם עת והשאיר אחריו חלל ריק במשפחתו.

" הכבוד הגדול ביותר שאפשר להעניק לכל המתים הרבים, שרוחם מהלכת עלינו היום, הוא, שנשתדל בכל יכולתנו לבנות מעל השורשים, שהם תקעו במו גופם באדמה הקשה, עץ יפה, בית נאה, חברה יפה ככל האפשר. קולם מכשף אותנו לומר סליחה שהם שם ואנחנו כאן, ולנסות לזכור אותם, את פניהם, את גופם, את כאבם האחרון, את בגידת החיים, את תעלומת הכבוד, את הפגז או המוקש, את כלילת השמים, את המילים הארוגות להפליא שאומרים לפעמים בשמם, לשווא. " (יורם קניוק)

תהה נשמתו של דודי רפי צרורה בצרור החיים

"אמן" "ואמן"

ה ד ר מ י ק א

טלפון: 03 - 9695132

ביה"ס: תיכון מקיף ו' יגאל אלון